



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. J. , ... , bytem ...,
Zastoupen: Mgr. Miluše Pospíšilová, advokátka,
se sídlem Paprsková 10/1340, 14000 Praha 4,

proti
žalovanému: **Magistrát města Karlovy Vary,**
se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 21,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 25.7. 2016, č. j. 12088/OD-P/15/Hel, 11063/OD-PO/16,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného usnesení žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení ve věci přestupku žalobce podle § 125c odst. 1 písm. d), e) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), a to podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť odpovědnost za přestupek ke dni 23.7.2016 zanikla.

2. Žalobce v žalobě namítal, že spis došel správnímu orgánu PČR dne 24.7.2015, dne 29.7.2015 bylo zahájeno řízení o přestupku a poslední úkon spočívající v dokazování – ohledání vozidla byl proveden 15.7.2016 a následně 18.7.2016 se zástupce žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí a až do 23.7.2016 měl žalovaný správní orgán dostatek času k projednání meritorního rozhodnutí. Namísto toho nechal žalovaný bezdůvodně lhůtu pro projednání přestupku uplynout dle § 20 zákona o přestupcích a následně řízení zastavil. Podle žalobce se tím žalovaný účelově vyhnul posuzování důkazů zpochybňujících vinu žalobce a výpovědi svědků policistů, kteří podle žalobce uváděli nepravdu již v úředních záznamech a vystupovali vůči žalobci zaujatě. Nevydáním rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě podle § 71 odst. 3 písm. a) s.ř. byl žalobce podle svého tvrzení zbaven práva na meritorní rozhodnutí, že přestupky nespáchal, či že tyto nejsou přestupkem, tedy na zastavení řízení z příznivějšího důvodu ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu Rt 40/2005. Žalobce připomněl, že v trestním řízení má obviněný právo do 3 dnů prohlásit, že na projednání věci trvá. V přestupkovém řízení tuto možnost nemá a dle žalobce jde o úpravu diskriminační a v rozporu s ústavním pořádkem. Žalobce dále namítal, že úkony v řízení prováděl a rozhodnutí vydal F.H., který sám na Policii ČR byl vyslýchán jako svědek a jehož výsledky jsou částí spisu, proto není osobou nestrannou a podle žalobce měl být z vykonávání úkonů v řízení vyloučen. Z těchto důvodů bylo podle žalobce porušeno jeho právo na spravedlivé řízení o trestním obvinění proti němu.
3. V doplnění žaloby žalobce připomněl, že oznámení o zahájení řízení o přestupku vypracoval a další úkony prováděl jako oprávněná úřední osoba F.H., který byl vyslýchán jako svědek dne 25.6.2015. Žalobce měl za to, že vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí je i okolnost, že při jeho výsledku při jednání dne 26.1.2016 se část protokolace z důvodu poruchy (výpadku) hlavního serveru neukládala na PC. Zástupce žalobce se pokusil o rekonstrukci části protokolace při dalším jednání 1.3.2016 a není jisté, zda byly položeny všechny zmizelé otázky. Dále žalobce namítal nerespektování zásady materiální pravdy dle § 3 s.ř. v důsledku toho, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené místní šetření, čímž porušil i § 50 odst. 3 s.ř. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 2/2005-62 ze dne 20.1.2006, podle něhož je na správním orgánu rozhodnout, které důkazy provede, nesmí však omezit právo obviněných vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Výpověď svědka navrženého obviněným nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji neprovést jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Žalobce připomněl, že ve správním řízení poukazoval na osobní zaujatost policistů U., S. a R. a na nelogičnost jejich postupu, když na místě vyzvali k podrobení se dechové zkoušce nejenom žalobce, ale i slečnu L., o níž žalobce tvrdil, že řídila, přestože policisté vypovídali, že již za jízdy viděli do vozidla a viděli, že řidičem je žalobce. Žalobce uvedl, že ve smyslu rozsudku NSS č.j. 7 As 83/2010-63 je zapotřebí ověřit tvrzení policistů, zda vůbec mohli vidět do vozidla za jimi popsáných okolností. Žalobce poukázal i na rozsudek NSS č.j. 2 As 46/2005-55 s tím, že v dané věci je dána rozumná pochybnost o skutkovém ději. Žalobce navrhoval zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť spáchání přestupku mu nebylo prokázáno, a pokud jde o samotné řízení bez řidičského oprávnění, není takové jednání pro nedostatek zavinění podle něho přestupkem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Podle žalobce právní úprava přestupku ve znění účinném ke dni 9.6.2015, kdy se měl stát přestupek, je vůči němu diskriminační, neboť žalobce nemá ani právo jako obviněný podat odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení, kdy je možné podat odvolání pouze, bylo-li řízení zastaveno

podle písm. a), b), c) a j) ust. § 76 zákona o přestupcích. To má důsledky nejen morální, ale i hmotné, neboť takové rozhodnutí má například dopad do práva obviněného na náhradu škody způsobené nedůvodným vedením řízení trestního a posléze přestupkového, neboť v takovém případě zákon č. 82/1998 Sb. v § 12 odst. 1 písm. b) vylučuje obviněného z práva na náhradu škody. Žalobce namítal, že v řízení, jehož předmětem je trestní obvinění, musí mít obviněný právo domáhat se zastavení řízení z příznivějšího důvodu, než pro zánik odpovědnosti za přestupek dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Pokud toto právo obviněný v řízení o přestupku nemá na rozdíl od trestního řízení, je narušován princip rovnosti dle článku 1 Listiny základních práv a svobod a tato úprava je diskriminační. Žalobce měl za to, že jeho diskriminace v právu na projednání věci a v právu na opravný prostředek spočívala ve znění ust. § 20 odst. 1 a § 76 odst. 3 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 9.6.2015.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že v dané věci by musel žalovaný provést rozsáhlé dokazování, když žalobce navrhoval nové důkazy, dále se několik měsíců nedostavil k jednání z důvodu nemoci, bezdůvodně se odvolával na podjatost úředníků, ačkoliv se z principu o podjatost nemohlo jednat, a také podával stížnosti proti postupu žalovaného. Když byly všechny okolnosti vyhodnoceny, nastal zánik odpovědnosti žalobce dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v tehdejšímu znění. Pokud by žalobce v řízení postupoval jinak, nemuselo k zastavení řízení z tohoto důvodu dojít. Žalovaný poukázal na ustanovení § 71 odst. 5 s.ř., podle něhož nedodržení lhůty podle § 71 s.ř. se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil. Dle žalovaného žalobce svým postupem sám zapříčinil marné uplynutí podstatné doby pro posuzování přestupkového jednání. Nic takového, jako právo na vydání meritorního rozhodnutí v českém právním řádu podle žalovaného neexistuje. Žalobce má pouze právo, aby řízení před správním orgánem bylo vedeno dle právních předpisů, nicméně pokud jde o zastavení řízení, je správní orgán povinen zastavit řízení, jsou-li proto splněny podmínky. Pan F.H. byl svědkem nikoliv v řízení o přestupku, ale v řízení trestním a vyslýchán byl Policií Karlovarského kraje za účelem objasnění převzetí a nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku v řízení o přestupku sp.zn. 25318/OD-P/14/Hel. Toto nemohlo založit nestrannost této osoby v rámci předmětného přestupkového řízení, neboť svědek H. nebyl svědkem činu, o kterém bylo vedeno předmětné řízení o přestupku. Okolnost výpadku hlavního serveru nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobce byl následně znovu vyslechnut. Žalovaný k otázce ustanovení § 1 a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích poukázal na rozsudek NSS č.j. 1 As 1/2017-65 ze dne 13.12.2017, pojednávající o rozdílnosti úpravy trestního a přestupkového řízení, a to i ve vztahu k užití zákona č. 82/1998 Sb.
5. V replice žalobce zopakoval, že žalovaný překročil mnohonásobně lhůtu stanovenou dle § 71 odst. 3 písm. a) s.ř. a znemožnil žalobci domáhat se zastavení řízení z příznivějšího důvodu, což má například dopad do práva žalobce na náhradu škody způsobené nedůvodným vedením trestního a poté přestupkového řízení, které uplatnil v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 28 C 30/2017, neboť v takovém případě zákon č. 82/1998 Sb. v § 12 odst. 1 písm. b) vylučuje obviněného z práva na náhradu škody. Žalobce odmítal, že by způsobil uplynutí lhůty svým jednáním. Připomněl, že dne 14.12.2005 požádal o nahlédnutí do spisu, na což nebylo reagováno, proto 23.12.2015 žádost urgoval, a protože stále nedosáhl umožnění nahlédnutí do spisu, ač na 31.12.2015 bylo nařízeno jednání, teprve 29.12.2015 podal stížnosti a námitky podjatosti. Tuto námitku podjatosti žalobce doplnil dne 9.2.2016 v odvolání proti usnesení

ze dne 14.1.2016, když z obsahu spisu po jeho zpřístupnění zjistil, že pan F.H. byl Policií ČR vyslýchán jako svědek k předmětnému skutku. Žalobce měl za to, že důvody pro námitku podjatosti byly proto objektivně dány. Konečně rozhodnutí o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby ze dne 29.3.2016 podle žalobce nebylo doručeno jeho zástupci JUDr. M.Š. tudíž dosud není pravomocné. Žalobce měl za to, že nepodával žádné svévolné stížnosti na postup správního orgánu, které by sledovaly zdržování řízení. Příčinou zániku odpovědnosti je váhavý postup správního orgánu, zejména dlouhé časové úseky mezi jednotlivými jednáními a dalšími úkony.

6. Součástí správního spisu je úřední záznam Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů ze dne 9.6.2015, z něhož vyplývá, že policejní hlídka v tento den v 00:10 hod. projížděla v Karlových Varech v ulici Polská parkovištěm naproti bowlingové herně, z níž vyšel žalobce a žena, došli k vozidlu Citroen Nemo RZ: ... Žalobce usedl na místo řidiče, nastartoval motor a začal couvat. Vyjel z parkoviště směrem k ulici Lidická. Hlídka poté vozidlo zastavila. Policisté viděli, že si osoby ve vozidle vyměňují místa. Žalobce začal tvrdit, že vozidlo neřídil a žena jménem N.L. uváděla, že řídila ona. Žalobce byl vyzván k provedení dechové zkoušky, kterou odmítl s tím, že vozidlo neřídil. Uvedl, že se podrobí lékařskému vyšetření. K dechové zkoušce byla vyzvána i paní L., která ji rovněž odmítla. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce má platný zákaz řízení motorových vozidel od 24.4.2015 do 8.9.2015. Následně žalobce odmítl i lékařské vyšetření.
7. Součástí správního spisu je i rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 17.4.2015, které nabylo právní moci dne 24.4.2015, č.j. 6196/OD-P/15, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, za což mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců. Jako oprávněná úřední osoba je na rozhodnutí uveden F.H. Z evidenční karty žalobce jako řidiče ze dne 19.6.2015 vyplývá, že žalobce měl v době spáchání předmětného přestupku platný zákaz řízení všech motorových vozidel, přičemž tento zákaz měl již potřeť. Dále je uvedeno, že žalobce má celkem 9 záznamů o přestupku. Z uvedeného rozhodnutí ze dne 17.4.2015 je zřejmé, že se týkalo skutku spáchaného dne 21.12.2014, který spočíval v tom, že se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce. Z evidenční karty řidiče je dále patrné, že problémy s řízením motorového vozidla pod vlivem alkoholu měl žalobce i při silniční kontrole dne 8.3.2015, kdy mu byla naměřena hodnota alkoholu v krvi 0,49 ‰.
8. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 25.6.2015 je zřejmé, že k věci uváděl F.H., že je zaměstnancem Magistrátu města Plzně, pracuje jako úředník pro agendu přestupků v dopravě. Pokud jde o nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku sp.zn. 25318/OD-P/14/HeL., v tomto řízení žalobce zastupoval zmocněnec Mgr. Š., který rozhodnutí o přestupku převzal dne 22.4.2015. Tento zástupce následně telefonicky kontaktoval žalobce, kterému sdělil výsledek řízení, a po konzultaci ohledně odvolání se zástupce práva na odvolání namíste vzdal. Převzetí rozhodnutí provedl zmocněnec žalobce, žalobce při jednání přítomen nebyl, byl však informován telefonicky.
9. Podle úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 1.7.2015 Mgr. M.Š. uvedl, že po převzetí rozhodnutí o přestupku měl zdravotní problémy a rozhodnutí žalobci ihned nepředal.
10. Dne 24.7.2015 došel správní spis Magistrátu města Karlovy Vary poté, co jej PČR odevzdala k projednání jako přestupek dne 23.7.2015

11. Dne 27.7.2015 byly určeny oprávněné úřední osoby Mgr. L.K., H.O. Mgr. L.M. a k provedení předmětného správního řízení F.H.. Dne 29.7.2015 bylo zahájeno správní řízení předvoláním žalobce na 2.9.2015. Dne 14.8.2015 žalobce požádal, aby ještě před jednáním mu bylo umožněno nahlédnutí do spisu. Podle úředního záznamu nahlížel žalobce do spisu 17.8.2015 a převzal kopii spisu. Z jednání dne 2.9.2015 se žalobce omluvil z důvodu nemoci, což dokládal rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 31.8.2015.
12. Další jednání bylo nařízeno na 1.10.2015. Žalobce se z jednání dne 30.9.2015 omluvil s tím, že je stále v pracovní neschopnosti. Správní orgán dne 1.10.2015 vyslechl svědka M.S., který popsal, že předmětného dne s vozidlem stáli u předmětného parkoviště. Viděli dvojici, která šla k vozidlu Citroen Nemo, přitom oba vrávorali. Žalobce usedl na místo řidiče. Vozidlo vyjelo z parkoviště k ulici Lidická. Když odbočovalo z ulice Polská do ulice Lidická, dost si najelo až k chodníku a v tom okamžiku bylo vidět, že za volantem sedí muž. Poté se rozhodli vozidlo zastavit. Když svědek vystupoval ze služebního vozidla, svítil do kabiny vozidla a viděl, že na místě řidiče má muž nohy na pedálech a zadek v prostoru řadicí páky a leží na sedačce spolujezdce. Žena na místo řidiče přelézala. Z obou byl cítit alkohol. Žalobce dechovou zkoušku odmítl a řidičský průkaz nepředložil. Lustrací bylo zjištěno, že má vysloven zákaz činnosti. Paní L. také odmítla dechovou zkoušku, ale uvedla, že se podrobí lékařskému vyšetření. Z evidence svědek zjistil, že v minulosti byl žalobce několikrát řešen za řízení vozidla pod vlivem alkoholu, kdy se při silniční kontrole pokoušel z místa odejít nebo přesedat z místa řidiče na místo spolujezdce. Paní L. se podrobila lékařskému vyšetření, žalobce nikoliv.
13. Svědek J.U. potvrdil shodné údaje o tom, že viděli žalobce nasednout na místo řidiče a že viděli, že za jízdy na místě řidiče sedí muž a že se pokouší po zastavení přesunout na místo spolujezdce.
14. Žalobce se omluvil i z jednání nařízeného na 5.11.2015 písemně dne 4.11.2015, k čemuž přiložil znovu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 31.8.2015 a zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 3.11.2015, podle něhož se zranil po pádu s úderem do hlavy téhož dne. Žalobce současně navrhl vyslechnout svědků N.L. a Mgr. M.Š.
15. Správní orgán nařídil jednání na 31.12.2015. V písemnosti ze dne 14.12.2015 žalobce požádal o kopii listin pořízených po 14.8.2015. E-mailem svoji žádost žalobce urgoval dne 23.12.2015, kde zároveň uvedl, že žádá o přeložení jednání nařízené na 31.12.2015 na jiný termín až poté, co mu bude poskytnuta vyžádaná kopie spisu. Správní orgán dne 21.12.2015 zaslal žalobci vyrozumění, že kopie spisu je pro žalobce připravena a může si ji vyzvednout v pracovní době od pondělí do pátku mezi 8-14:00 hod. u oprávněné úřední osoby na adrese správního orgánu.
16. Další jednání správní orgán nařídil na 26.1.2016. V e-mailovém podání ze dne 29.12.2015, které bylo potvrzeno písemně dne 4.1.2016, žalobce uváděl, že správní orgán je podjatý, neboť oprávněná úřední osoba nesprávným úředním postupem žalobce poškodila na jeho právech tak, že je mu znemožněno se účinně hájit proti obvinění z přestupku. Toto mělo být způsobeno tím, že žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisu a pořídit si kopie. Žalobce namítal, že se v době od 14.12. do 23.12.2015 správnímu orgánu nemohl dovolat a spis mu nebyl zpřístupněn. Dne 29.12.2015 doručovala poštovní doručovatelka zásilky od správního orgánu žalobci a jeho zástupkyni D.F., a protože pouze tato osoba byla zastižena, bylo jí předáno oznámení o uložení obou zásilek na poště do 8.1.2016. Tyto

zásilkou byly odeslány teprve 28.12.2015, tedy pouhé 3 dny před jednáním dne 31.12.2015.

17. Usnesením správního orgánu ze dne 14.1.2016 č.j. 143/OD-P/16 bylo rozhodnuto, že pan F.H. není vyloučen z projednávání a rozhodování v dané věci. V rozhodnutí bylo zkonstatováno, že do dne vydání rozhodnutí se žalobce ani jeho zmocněnec pro požadovanou kopii spisu nedostavili. K panu H. nebylo zjištěno, že by měl pro svůj poměr k věci či účastníkům řízení nebo jejich zástupcům zájem na výsledku řízení, pro který by bylo možno pochybovat o jeho podjatosti. Žalobce se toliko snažil dovolat správnímu orgánu, aby si mohl domluvit termín k nahlédnutí do spisu, nic mu však nebránilo k dostavení se ke správnímu orgánu a kopii spisu či nahlédnutí do spisu tam vyžadovat.
18. Dne 19.1.2016 byl žalobce vyrozuměn správním orgánem o tom, že stížnost na postup oprávněné úřední osoby je odložena, neboť nebyla shledána důvodnou. Dne 21.1.2016 žalobce nahlédl do spisu a byla mu předána kopie spisu.
19. Žalobce se dostavil společně se svým zástupcem Mgr. M.Š. k jednání dne 26.1.2016. Zde žalobce uváděl, že dechovou zkoušku a odběr krve odmítl proto, že vozidlo neřídil. Nesouhlasil s postupem policistů, kteří ho zajistili, a podal proti tomu stížnost. Žalobce zakreslil konečnou polohu policejního a jeho vozidla a uváděl, že se jednalo o vozidlo pick up bez bočních a zadních oken, tudíž není do vozidla prakticky vidět přes okno spolujezdce, ani přes přední čelní sklo, ani přes boční okénko u řidiče. Řídila slečna L., která je vysoké postavy. Okénka jsou tónovaná. Nadto předmětného dne bylo okénko zavřené a zamlžené, protože pršelo. Podle protokolu o jednání od 11:45 hod. se výslech neukládal do počítače, výslech přerušen z důvodu výpadku hlavního serveru. Bylo zjištěno, že část výpovědi není uložena. Dne 27.1.2016 podal žalobce stížnost proti obsahu protokolu ze dne 26.1.2016. Z vyjádření správce sítě ze dne 5.2.2016 vyplývá, že uživatel PC mohl nastavit automatické ukládání každých 5 minut, ale v dané věci došlo k výpadku až 50 minut po posledním uložení. Na základě toho dne 10.2.2016 správní orgán odložil stížnost žalobce s tím, že nebyla shledána důvodnou. V odůvodnění se uvádí, že oprávněná úřední osoba pravidelně průběžně ukládala dokument, přesto došlo ke ztrátě obsahu protokolu. Toto však nelze klást za vinu oprávněné úřední osobě.
20. Žalobce podal dne 9.2.2015 odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 14.1.2016 o vyloučení oprávněné úřední osoby. Usnesením Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 16.2.2016 č.j. 2282/OD-P/16 bylo znovu rozhodnuto o tom, že F. H. není vyloučen z projednávání a rozhodování v dané věci s tím, že odvolání obsahovalo novou námitku podjatosti týkající se toho, že oprávněná úřední osoba podávala vysvětlení dne 25.6.2015. V rozhodnutí se uvádí, že skutečnosti o doručování rozhodnutí jsou správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti. Řízení, kterým byla sankce uložena, právě tento správní orgán vedl stejnou oprávněnou úřední osobou. V současně probíhajícím správním řízení není opodstatněn výslech od pana H. jako svědka. Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 29.3.2016 č.j. 488/DS/16-3 zamítl odvolání žalobce a usnesení prvostupňového orgánu ze dne 14.1.2016 potvrdil s tím, že ze spisu nevyplývá, že by v řízení o přestupku figuroval jakýkoliv vztah oprávněné úřední osoby F.H. ve smyslu § 14 odst. 1 s.r. k účastníkovi řízení. Měla-li by být dána pochybnost o podjatosti úřední osoby, musela by nastat konkrétní skutečnost, na základě níž by bylo možné důvodně předpokládat, že tato osoba má s ohledem na svůj poměr k věci účastníkům řízení či jejím zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, taková skutečnost ze spisu nevyplývá a sám účastník řízení námitku podjatosti konkrétními skutečnostmi nezdůvodnil, pouze obecným poukazováním na podjatost.

Pokud má žalobce za to, že mu nebylo umožněno nahlížení do spisu a nebyla mu předána kopie, žalobce měl u správního orgánu možnost nahlédnout do spisu a byla mu zde i připravena kopie spisu. Účastník řízení ani jeho zmocněnkyně se ke správnímu orgánu nedostavili. Námitka podjatosti je tak podle žalovaného neurčitá.

21. Při jednání dne 1.3.2016 žalobce znovu vypovídal o okolnostech silniční kontroly, kde uváděl, že policisté byli vůči němu vulgární a vzápětí na jejich chování podal stížnost, kterou žalobce předložil k důkazu. Svědek M.S. vypovídal dne 1.3.2016 a odvolal se na svůj výsledek ze dne 1.10.2015. K otázce, proč úřední záznamy o podaném vysvětlení obou policistů jsou téměř identické, svědek uvedl, že úřední záznam psali společně, ale jejich úřední záznamy o podaném vysvětlení ze dne 15.6.2015 vznikly spontánně. Při jednání dne 11.4.2016 tento svědek trval na tom, že vozidlo bylo při odbočování na ulici Lidickou v takovém postavení vůči služebnímu vozidlu, že svědek do vozidla viděl a viděl zřetelně muže. Žena s dlouhými vlasy, byla i menší postavy. Svědek předložil správnímu orgánu náčrtek postavení vozidel na parkovišti. Parkoviště bylo od ulice Polská nasvětleno, a proto bylo podle svědka perfektně vidět. Řidičský průkaz žalobce nepředložil. Podle svědka měli vozidlo celou dobu jízdy na dohled.
22. Svědek J.U. dne 11.4.2016 při výslechu odkázal na svou výpověď ze dne 1.10.2015. K totožnosti formulací na úředních záznamech uvedl, že je to možná tím, že mají mnoho podobných případů a tyto formulace mají tak nějak vžitě. Prvotní záznam psali policisté spolu a vlastní záznam o podání vysvětlení zpracovával sám. Svědek viděl, jak žalobce nastupuje do vozidla na místo řidiče a odjíždí s ním a dále ho viděl na místě řidiče při odbočování doleva z ulice Polská do ulice Lidická. Po zastavení vozidla viděl žalobce sedět ve vozidle šikmo, měl nohy na pedálech a tělo na řadicí páce a částečně na sedadle spolujezdce. Slečna L. nastoupila na místo spolujezdce a po zastavení vozidla se nacházela na sedadle řidiče. Tento svědek dne 18.5.2016 dále uváděl, že viděl jako řidiče muže. Za vozidlem jeli ve vzdálenosti cca 15 m. Svědek řídil služební vozidlo a viděl na místo řidiče sledovaného vozidla. Svědek zakreslil postavení vozidel na parkovišti. Parkoviště bylo osvětleno pouličními lampami a výhled na vozidlo Citroen byl zřetelný. Vozidlo Citroen nemá průhledná zadní skla, bylo na řidiče vidět přes okénko dveří řidiče při odbočování z ulice Polská do ulice Lidická. Na policejní oddělení odvezli oba, protože na dotaz, kdo řídil, nebyli schopni odpovědět, jelikož ani žalobce, ani slečna L. nespolupracovali. Chvíli tvrdili, že řídila ona, a chvíli, že neřídil vlastně nikdo.
23. Svědkyně N.L. dne 18.5.2016 uváděla, že nebude odpovídat, kam si v autě sedli, protože by mohla způsobit nebezpečí postihu sobě a osobě blízké. Pokračovali v jízdě k domovu. Po zastavení vozidla policií vystoupili oba dveřmi u řidiče, jelikož u spolujezdce nešly dveře otevřít. Při jednání dne 20.6.2016 svědkyně doplnila náčrtek postavení vozidla Citroen Nemo na parkovišti. Podle svědkyně do vozidla není vidět vzhledem ke středovému sloupku, okna byla zamlžena a vlhká, protože pršelo. Dne 15.6.2016 zmocněnec žalobce navrhl ohledání vozidla a místní šetření za účelem zjištění, z jakého úhlu je vidět do vozidla při jeho odbočování vlevo.
24. Dne 20.6.2016 svědek Mgr. M.Š. potvrdil údaje uvedené při podávání vysvětlení před policií 1.7.2015 ohledně informování žalobce o rozhodnutí o přestupku, které nabylo právní moc dne 24.4.2015. Podle svědka rozhodnutí žalobci zapomněl poslat, poslal mu pouze složenku na náklady řízení.
25. Při jednání dne 15.7.2016 bylo provedeno ohledání vozidla Citroen RZ ..., přičemž bylo

pořízeno 8x foto vozidla, a to i z boku s pohledem přes boční okénko u řidiče, kde je zřejmé, že je zde standardní výhled do vozidla. V závěru jednání zmocněnec navrhl zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť skutek není přestupkem, protože zde nedošlo ani k nedbalostnímu ani úmyslnému zavinění, a to ohledně přestupku spočívajícího v řízení osobního motorového vozidla bez toho, že by byl žalobce držitelem řidičského oprávnění. Ohledně přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se dechové zkoušce a odbornému vyšetření za účelem ovlivnění alkoholem zmocněnec navrhl zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. c), neboť mu spáchání skutku nebylo prokázáno, protože jsou zde rozumné pochybnosti o tom, že delikt spáchal někdo jiný.

26. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích proto, že odpovědnost za přestupek ke dni 23.7.2016 zanikla.
27. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
28. Žalobu soud neshledal důvodnou.
29. Na daný případ lze aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2017, čj. 2 As 101/2017 - 46, podle něhož " v případě zastavení řízení o přestupku dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nelze analogicky užít § 172 odst. 4 trestního řádu a pokračovat v řízení ani tehdy, oznámí-li osoba obviněná z přestupku, že na věci trvá."
30. Z označeného rozhodnutí NSS vyplývá, že za situace, kdy uplynula roční lhůta pro projednávání přestupku podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, správnímu orgánu nezbylo než zastavit řízení podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Pokračování v řízení nebylo v daném případě po 23.7.2016 možné.
31. Soud neshledal důvodným tvrzení žalobce o neústavnosti ust. § 76 odst. 1 písm. f) a § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, znemožňující žalobci uplatnění náhrady škody dle zákona č. 82/1998 Sb. K této otázce je dle názoru zdejšího soudu relevantní použít stanovisko obsažené v již zmíněném rozsudku NSS ze dne 20.10.2017, čj. 2 As 101/2017 - 46. Podle tohoto rozsudku "je třeba souhlasit se stěžovatelem, namítá-li, že postavení osoby obviněné z přestupku je nerovné vůči osobě obviněné (obžalované) z trestného činu co do práva trvat na projednání věci (za účelem svého „očistění“) nebo za účelem zastavení řízení z jí příznivějšího důvodu. Vzdor tomu ale nelze presumovat, že každá nerovnost v právním postavení trestně (largo sensu) obviněných osob představuje rozpor s ústavním pořádkem. Nerovnost lze obecně vzato tolerovat (někdy dokonce spíše vyžadovat) z důvodu existence objektivních kritérií, která případnou diskrepanci racionalizují a objektivizují. Odhlédne-li Nejvyšší správní soud zcela od kritéria formálního, kdy zákonodárce považoval kontrapozici osoby obviněné z přestupku a osoby obviněné z trestného činu za natolik markantní, že řízení v jejich věcech upravit nejen odlišnými druhy řízení, ale též svěřil jejich rozhodování státním orgánům náležejícím k různým státním mocím (moci výkoné vs. moci soudní), nelze ponechat bez povšimnutí, že samotný akt obvinění z přestupku obvykle není provázen stigmatizací obviněného spojenou s případnou mediální pozorností. Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. III. ÚS 1845/08 (dostupné z

www.nalus.usoud.cz), kde Ústavní soud na půdorysu uplatnění nároku na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb. vzneseného fyzickou osobou po zastavení řízení o přestupku konstatoval: „Nad rámec uvedeného Ústavní soud dodává, že se ztotožňuje s právním názorem obecných soudů, že v případech zastavení řízení o přestupku je třeba vycházet z obecné úpravy dle § 5 až 8 zák. č. 82/1998 Sb., vztahující se ke správnímu řízení. Úprava, týkající se trestního řízení dle § 9 až 12 citovaného zákona, resp. příslušných ustanovení trestního řádu, je úpravou speciální, podle níž ve věci přestupků nelze postupovat. Východiskem nároku obviněného na náhradu škody ve vymezených případech skončení trestního řízení je samotný charakter trestního procesu, jehož prostředky nezřídka vedou k omezení základních práv obviněného. Obviněný v trestním řízení je povinen snášet jednotlivé procesní úkony či uplatňování omezovacích institutů dle trestního řádu, přičemž sám fakt trestního stíhání má pro obviněného, navzdory zásadě presumpce neviny, nezřídka difamační dopad. Uvedené důsledky nejsou v řízení o přestupcích dány; analogie, již stěžovatel argumentuje, tento zcela zásadní rozdíl mezi oběma typy řízení přehlíží.“

32. Hlavní žalobní námitka spočívala v tvrzení, že do 23.7.2016 měl žalovaný správní orgán dostatek času k projednání meritorního rozhodnutí. Žalobce připomněl, že spis došel správnímu orgánu PČR dne 24.7.2015, dne 29.7.2015 bylo zahájeno řízení o přestupku a poslední úkon spočívající v dokazování – ohledání vozidla byl proveden 15.7.2016 a následně 18.7.2016 se zástupce žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí.
33. Ve vztahu k žalobcem namítanému dopadu daného způsobu zastavení přestupkového řízení do jeho práva na náhradu škody soud připomíná, že mu nepřísluší vyslovovat se k oprávněnosti stěžovatelem vzneseného občanskoprávního nároku, o kterém je vedeno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 28 C 30/2017, neboť právě uvedený soud bude jednotlivá zákonná ustanovení vykládat či aplikovat. To platí zejména ve vztahu k tvrzení, že měl žalovaný správní orgán dostatek času k projednání meritorního rozhodnutí.
34. V daném případě soud neshledal v postupu správního orgánu žádné zásadní procesní pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z výše shrnutého průběhu správního řízení jasně vyplývá, že skoro polovina doby správního řízení by uplynula marně proto, že žalobce se opakovaně omlouval z jednání. Nejprve tak činil z důvodů nemoci, které správní orgán akceptoval, (ač tak učinit dle názoru soudu nemusel). Další žádosti žalobce o odložení termínů ústního jednání byly zdůvodňovány tím, že žalobce vyžadoval opakovaně pořizování kopií částí spisů s tvrzením, že se bez toho nemůže připravit na jednání. Avšak ani poté, co žalobci bylo doručeno sdělení, že se pro kopie může dostavit kdykoli v úředních hodinách správního orgánu, ke správnímu orgánu se pro ně nedostavil. Žalobce také mimo jiné protahoval řízení tím, že podával stížnosti na postup správního orgánu a námitky podjatosti, jež nebyly shledány nijak důvodnými.
35. Žalobce v žalobě dále namítal porušení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 písm. a) s.ř. Podle tohoto ust. pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat. Tato lhůta má však pouze pořádkový charakter a jejím nedodržení nepředstavuje podstatnou vadu řízení, která by mohla ovlivnit zákonnost konečného rozhodnutí. Nadto podle § 71 odst. 5 správního řádu nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil, a jak již soud výše vyložil,

žalobce svým chováním v předmětném správním řízení podstatným způsobem přispěl k jeho prodloužení.

36. Vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, není podle názoru soudu ani okolnost, že úkony v řízení prováděl jako oprávněná úřední osoba F.H. Jak je z výše popsaného průběhu správního řízení, tato osoba totiž pouze podávala vysvětlení před policejním orgánem o okolnostech doručování rozhodnutí v jiném řízení, kteréžto skutečnosti však již byly zřejmé ze správního spisu a zejména z výpovědi zmocněnce žalobce Mgr. M.Š. který byl vyslýchán jako svědek dne 20.6.2016.
37. Žalobce v žalobě také tvrdil, že dle jeho názoru měl správní orgán zastavit řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť spáchání přestupku spočívajícího v odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření mu nebylo prokázáno, a pokud jde o řízení bez řidičského oprávnění, není takové jednání pro nedostatek zavinění podle něho přestupkem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Jak vyplývá z právního názoru NSS obsaženého v rozsudku ze dne 15.12.2016, čj. 9 As 61/2016 - 43, (dostupném na www.nssoud.cz), "soud není podle oprávněn, aby při přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení zkoumal, zda ve věci nebyl dán jiný důvod pro zastavení řízení, než který byl uveden správním orgánem, pokud by nešlo o důvod, ke kterému je povinen přihlížet z moci úřední (§ 66 správního řádu, § 2 a § 75 odst. 2 s. ř. s., čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod)." V souladu s uvedeným právním závěrem NSS se proto v daném případě se soud nemohl zabývat důvodností žalobních tvrzení směřujících k možnostem správního orgánu vydat rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona o přestupcích.
38. Vzhledem k tomu, že soud v dané věci přezkoumával zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, nemohl se zabývat důvodností námitky žalobce o nerespektování zásady materiální pravdy dle § 3 s.ř. a o porušení § 50 odst. 3 s.ř. v důsledku toho, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené místní šetření. Tato námitka by mohla být relevantní pouze v případě, že by správní orgán rozhodl o spáchání přestupku meritorním způsobem.
39. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.) zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopadu 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

